

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ

№6 16 БЕРЕЗНЯ 2018 РОКУ

Завдяки їм громада економить значні кошти

Щороку в Україні у третю неділю березня відзначають День працівників житлово-комунального господарства і побутового обслуговування населення – професійне свято тих, хто дбає про благоустрій населених пунктів і забезпечення осель теплом, електроенергією, газом тощо.

Після створення Білоцерківської ОТГ з'явилася своя комунальна служба й у нашій громаді. Це шестеро чоловіків і одна жінка, які не бояться будь-якої роботи. У обов'язки цих людей входить чищення снігу, прибирання та впорядкування територій, обрізання дерев, кущів і ще багато робіт із благоустрою. На сторожі благоустрою Подільського старостату стоять Микола Васильович Тривайло і Валентина Олексіївна Бондар, Бірківського – Сергій Анатолійович Шипоша, Балаклієвського – Микола Васильович Требух.

Окрім них, є ще трійка чоловіків, яких заступник голови сільради Петро Павлович Рибальченко називає не інакше, як «команда SOS». Це Сергій Вікторович Легкий, В'ячеслав Миколайович Кузяєв і Олександр Миколайович Хоменко. Де б не трапилася аварія будь-якої складності, вони одразу поспішають її ліквідувати.

– Минулої зими близько 22.00 не стало світла в Бірківському НВК, – розповідає П. П. Рибальченко. – А це значить, що невдовзі зупинилася б і котельня. О такій порі марно сподіватися, що придуть фахівці «Полтаваобленерго». На щастя, в нашій громаді є працівники комунального відділу. Посеред

ночі вони виїхали на місце, знайшли причину пошкодження й полагодили електромережу. Неодноразово посеред зими виходили з ладу й системи опалення в Білоцерківській школі та Балаклієвському НВК. Хлопці оперативно їх полагодили, виконуючи зварювальні роботи будь-якої складності. У них золоті руки, за що не візьмуться – все зроблять.

Жителі громади настільки звикли до безвідмовності й оперативності майстрів, що іноді трапляються курйозні випадки. Якось працівників комунального відділу викликали до одного з навчальних закладів, бо там раптово зникло світло в класі. Коли вони приїхали ремонтувати електромережу, з'ясувалося, що просто перегоріла лампочка. Нікому в голову не прийшло спочатку подивитися на лампочку, а вже потім телефонувати й викликати комунальників...

У кожного члена бригади не проста трудова біографія. Життя змусувало виконувати найрізноманітнішу роботу, їздити на близькі й далекі заробітки тощо. В'ячеслав Кузяєв разом із родиною раніше мешкав у Великій Багачці й настільки втомився від постійного пошуку роботи, що вирішив переїхати в Білоцерківку. Олександр

Сергій Легкий (ліворуч) і Олександр Хоменко встановлюють новий електролічильник у Балаклієвському СБК.

Хоменко працював у котельні Красногорівської школи. У 2014 році його мобілізували до армії. У навчальному центрі сухопутних військ «Десна» колишнього прикордонника за 14 днів перевчили на механіка-водія танку. Йому довелося воювати в найгарячіших точках АТО. Тричі його танки горіли: під Маріуполем, біля с. Піски й під час штурму шахти «Бутівка».

П. П. Рибальченко розповідає, що працівникам комунального відділу доручають найрізноманітнішу роботу: перекрити дах, зробити підвісні стелі, виконати штукатурні роботи, встановити двері, відремонтувати м'ясорубку в школі чи дитсадку, полагодити електропроводку, почистити колідазі тощо. Під час ремонту зали Білоцерківського будинку культури практично все самотужки виконували члени бригади.

– Завдяки їм ми економимо колосальні кошти з бюджету громади, – наголошує заступник сільського голови.

Цьогорічна весна не надто прихильна до працівників комунальної служби. У березні їм доводиться і сніг чистити, й постійно дбати про водовідведення. А як тільки-но зійде сніг і трохи підсохне земля, прибиратимуть

Микола Требух за роботою.

навколишню територію. Та вони не нарікають, бо вже звикли до великих обсягів роботи. Своє професійне свято теж зустрічають у праці. Тож щиро дякуємо нашим комунальникам за нелегку, але таку потрібну працю! Успіхів вам та всіляких гараздів!

Балаклієвський НВК відзначив першу річницю

Сільський голова І. В. Лещенко вручає подарунки.

Вітання від наймолодших артистів – вихованців дошкільного підрозділу.

Виступ учнів початкових класів.

Вистава театрального гуртка «Візит».

Певно, за інших обставин Балаклієвську школу обов'язково б закрили, адже нераціонально утримувати заклад, де навчається півсотні учнів і працює 11 вчителів: опалювати двоповерхове приміщення, виплачувати заробітну плату, забезпечувати підвезення школярів тощо. Проте створення Білоцерківської ОТГ дало друге життя школі: приміщення капітально відремонтували, а сам заклад реорганізували в навчально-виховний комплекс, відкривши відділення для дошкільнят.

Ця, без перебільшення, знаменна для села подія трапилася у березні 2017 року. А 5 березня вже 2018 року Балаклієвський НВК врочисто відзначив свою першу річницю. І школярі, й дошкільнята підготували чудовий концерт. Та особливою окрасою свята став виступ членів театрального гуртка «Візит» (керівник – вчителька зарубіжної літератури Валентина Петрівна Лиходід). Вразила присутніх і виставка дитячих робіт «Захоплення моєї родини», на якій демонструвалися малюнки, вишивки, різноманітні поробки.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Це потрібно не мертвим, це потрібно живим...

Начальника комунального відділу Білоцерківської сільської ради Василя Григоровича Ільченка ми зустріли на кладовищі с. Коноплянка. Тут повним ходом ідуть роботи з благоустрою: вирубується старі дерева, чагарники, розчищається територія давніх поховань.

В'ячеслав Кошовий, Михайло Кикоть, Андрій Ісаєнко за роботою.

Приведення місць поховань до належного стану розпочалося в Білоцерківській ОТГ ще торік у грудні. Зараз, приміром, уже виконаний благоустрій 4 кладовищ: Білоцерківського центрального, в мікрорайонах Кут, Круча та в с. Коноплянка.

Із таким великим обсягом робіт

комунальники своїми силами, звичайно ж, не впоралися б. На допомогу громаді прийшли ПП «БІАГР» і ТОВ «Білагро». Вони виділили техніку, працівників, а також кошти, щоб залучити людей на оплачувані тимчасові роботи. До речі, ініціатива впорядкувати кладовища на території громади належить де-

Кутівське кладовище в Білоцерківці до початку благоустрою. Такими були практично всі місця поховань.

путату Білоцерківської сільської ради, голові ради директорів ПП «Білоцерківська агропромислова група» Вікторів Володимировичу Кордубану.

— Ми запропонували тимчасово попрацювати багатьом членам нашої громади. Відгукнулися безробітні, пенсіонери і навіть ті, хто має роботу, зголосилися підробити на час відпустки. Звичайно, це важка фізична праця, але умови роботи вигідніші. А ТОВ «Білагро» ще

Та ж місцина після виконання робіт.

забезпечує працівників обідами. Дехто працював усього лише кілька днів, дехто – місяць чи кілька.

Серед сумлінних працівників В.Г. Ільченко називає Володимира Володимировича Ковбу, В'ячеслава Вікторовича Кошового, бензопильників ТОВ «Білагро» Михайла Григоровича Киктя, Григорія Миколайовича Бакала, Івана Івановича Чеха, Віталія Васильовича Хавера.

Благоустрій кладовищ припинявся хіба що в негоду, тому й уда-

лося за кілька місяців виконати такий колосальний обсяг робіт.

Кажуть, про рівень культури нації судять за станом кладовищ. Віддати належне рідним і близьким, які відійшли у потойбічний світ – це не лише випити за упокій душі на поминках. Важливо постійно піклуватися про місця поховань. І добре, що в громаді є люди, які розуміють це й виділяють кошти.

Зінаїда МАТЯШОВА.
Фото автора.

ПТУ №49 не закриють, а реформують

Реальність стрімко змінюється: суспільство інформатизується, з'явилися нові матеріали і нові технології. Перед освітою стоять зовсім інші, значно складніші, ніж 12–15 років назад, завдання.

Сьогодні заклади професійно-технічної освіти по всій Україні проходять етап створення сучасних професійних навчальних закладів нового типу — професійних центрів. Упродовж останнього року в Полтавській обл. створено Регіональний центр професійно-технічної освіти м. Зінків, Регіональний центр професійно-технічної освіти № 1 м. Кременчука, а ПТУ № 53 с. Войнича Лубенського р-ну об'єднано з Хорольським Міжрегіональним центром звільнених у запас військовослужбовців.

Звісно, що ці зміни не оминули й ПТУ № 49 с. Красногорівка. Днями до училища завітали колеги з Департаменту освіти і науки Полтавської ОДА та Решетилівського професійного аграрного ліцею ім. І. Г. Боровенського. Гості зустрілися з трудовим колективом навчального закладу, обговорили зміни, які

очікують профтехосвіту в контексті Закону України «Про освіту». Результатом зустрічі стало рішення про об'єднання двох навчальних закладів у Центр професійної підготовки кваліфікованих робітників.

Це в жодному разі не означає припинення діяльності будь-якого з них. Тож чутки про закриття Красногорівського ПТУ №49 безпідставні і, м'яко кажучи, перебільшені. Навпаки, створення Центру дозволить спільними зусиллями поліпшити матеріально-технічну базу, дати поштовх для розвитку нової моделі успішного професійного закладу.

Уже зараз розпочинається набір на навчання випускників загальноосвітніх навчальних закладів Великобагачанського і навколишніх районів, яким 1 вересня гостинно відкриє двері відокремлений підрозділ Державного навчального закладу Решетилівський професійний аграрний ліцей ім. І. Г. Боровенського Професійно-технічне училище № 49 села Красногорівка.

Ігор ГАВРИЛЕНКО,
директор ПТУ № 49.

Красногорівські маки ляжуть до пам'ятників героям

В Україні розпочалася акція з облаштування меморіальних комплексів та пам'ятників загиблим учасникам АТО на Сході країни. Активно долучилися до неї й школярі Красногорівської ЗОШ I-III ступенів. Під керівництвом учителя Володимира Пилиповича Бірука на уроках праці вони виготовляють маки, які найближчим часом передадуть у зону АТО.

Попередньо учні зібрали пластикові пляшки. З них вирізають заготовки. Зокрема, із зеленої пляшки роблять листя, з коричневої – серединки квітів. Для «натуральності» їх потім притрушують манною крупою.

Спочатку на проволочку кріплять темну серединку та зелену маківку. Останню вирізають з поролонової губки, а потім старанно обв'язують чорною ниткою. Далі прикріплюють червоні пелюстки й листя, які попередньо обпалюють на вогні.

Як бачите, щоб виготовити кожен квітку мака, потрібно докладати чимало зусиль. Однак учні ро-

Восьмикласники Красногорівської школи за роботою.

зуміють важливість завдання: їхні маки – це данина людям, які віддали своє життя, щоб зупинити росій-

ського агресора. Діти поспішають, щоб передати в зону АТО принаймні 100 квіток.

Привітали жінок

До Міжнародного жіночого дня працівники культури підготували та провели в сільських клубних закладах чудові концертні програми.

Дует у складі Василя Моспана та Наталії Лук'янець.

Так, 5 березня в Красногорівці відбувся сольний концерт Сергія Макарєнка. Вітання жінкам, мамам, бабусям, сестричкам підготували й балаклівські аматори сцени. Святокова програма під назвою «Жінка-мати, жінка-весна» відбулась у Балаклівському СБК. А в Огіривському СК вітання жінкам самодіяльні артисти назвали «В тобі любов, надія, мрія і весна».

Та головний передсвятковий захід «3 любов'ю до всіх жінок» відбувся 7 березня в Білоцерківському

СБК. Глядацька зала ледь вмістила всіх бажаних, адже за сприяння сільського голови Івана Лещенка було організоване підвезення людей із усіх куточків Білоцерківської громади.

Розпочали концертну програму режисер та ведуча свята Наталія Лук'янець разом із талановитими

Виступають Юлія Шарай і Ярослав Овчаренко.

артистами Володимиром Булатом та Юрієм Михайликом. Працівники культури, артисти-аматори підготували чудову й насичену концертну програму. Лунали пісні про жінок і для жінок у виконанні улюбленців глядачів Сергія Макарєнка, Петра Рибальченка, Сергія Злобіна, заслуженого працівника культури України Василя Моспана, дуету у складі Василя Моспана та Наталії Лук'янець. Дитячий хореографічний ансамбль «Капітошка» (керівник Аліна Михайлик), танцювальний дует у складі Юлії Шарай та Ярослава Овчаренка (керівник Світлана Грищенко) підготували нові запальні танці. А гості з м. Кобеляки Віктор Фесюра та Володимир Заїка подарували хвилини гумору. Яскраво влилися в концертну програму й виступи народного аматорського танцювального колективу «Барвінок» Кобеляцького РБК (керівник Володимир Уткін).

Чекаємо наступної зустрічі з тобою, любий глядачу!

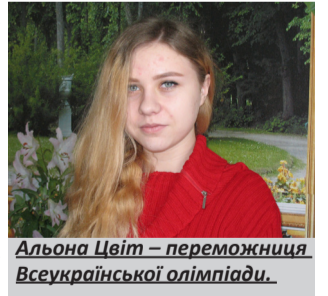
Наталія ЛУК'ЯНЕЦЬ,
завідуюча сектором культури і туризму Білоцерківської сільської ради.

Вітаємо з перемогою!

Нещодавно одинадцятикласниця Красногорівської школи Альона Цвіт повернулася з Києва, де брала участь у Всеукраїнській олімпіаді Національного педагогічного університету імені М.П.Драгоманова з креслення імені Віктора Сидоренка. Наша землячка перемогла, з чим її щиро вітаємо!

Альона мріє стати дизайнером, причому подаватиме документи до ПНТУ ім. Юрія Кондратюка й НПУ ім. М.П.Драгоманова. Хай щастить!

Залишається додати, що до участі в конкурсі Альону готував учитель-методист, відмінник освіти України, нагороджений знаком «Василь Сухомлинський», делегат III з'їзду працівників освіти України В. П. Бірук. Щороку його учні неодмінно перемагають в обласних, а нерідко – і всеукраїнських предметних олімпіадах.

Альона Цвіт – переможниця Всеукраїнської олімпіади.

«Я й бабуся моя»

Так називався цікавий і змістовний захід, який організувала до 8 Березня ветеранська організація Білоцерківської сільської ради. Він відбувся в Красногорівському ПТУ №49.

Відомо, що наші активні ветерани завжди готують заходи до свят. Та цього разу «посиденьки» були дещо незвичними, адже пройшли у вигляді конкурсів. Змагались як бабусі, так і їхні онуки: Віра Михайлівна Вовк і її онук Ярослав, Валентина Іванівна Гвоздик і її онука Даша, Лідія Іванівна

Хоменко з онуком Артемом. Усі діти – однолітки, вони навчаються в 4 класі. Бабусі й онуки малювали, готували різні страви і виконували інші прості й водночас кумедні завдання. А насамкінець усі конкурсанти отримали подарунки. Головне ж – було цікаво й весело.

Живе серед нас майстриня вишивки

Природа щедро наділила її талантами: Ніна Миколаївна Бондар чудово співає, малює, вишиває.

— Я співала з дитинства, — згадує жителька Білоцерківки Н. М. Бондар. — У школі, бувало, їдемо працювати в поле, то класний керівник Григорій Федорович Топчій командуює: «Ніно, починай!». І я заспівувала: «Із-за гір та з-за високих...», а однокласники підхоплювали.

Жінка протягом 38-ми років відвідувала хоріві аматорські колективи спочатку в клубі с. Остап'є, а потім у Білоцерківському будинку культури.

А ще вона прекрасна малює. Цей дар успадкував і її син Володимир. Він був чудовим художником-портретистом, їздив на заробітки в Москву. Та одного разу, коли

повертався із заробленим додому, його вбили й скинули з поїзда.

Втрата єдиного сина підкосила Ніну Іванівну. А розраду вона знайшла... у вишивці хрестиком.

— Коли Володі не стало, я не могла спати, — розповідає Ніна Миколаївна. — Щоб хоча б трохи заспокоїтися, вставала посеред ночі, вмикала світло й брала до рук канву й голку.

Вишивати хрестиком її навчила мама. Та за буденними клопатами, за роботою жінці було не до цього. А горе змусило згадати мамині уроки. Останніх 20 років Ніна Миколаївна Бондар не розлучається з вишивкою. І що цікаво: якщо деякі майстрині вишивають уже нанесені на канву малюнки, то Ніна Миколаївна просто дивиться на папірець із зображеними дрібненькими клітинками й старанно переносить малюнок на канву, відраховуючи потрібну кількість хрестиків. Розповідає, що найбільше любить створювати портрети людей та ікони. Хоча серед сюжетів її робіт є й квіти, пейзажі, натюрморти. А ще вона прикрашає вишивками традиційні українські рушники (наприклад, весільні), серветки, одяг тощо.

Дивує те, що Ніна Миколаївна не просто вишиває, а створює справжні шедеври. Їх, наче полотна

Н.М. Бондар та її роботи.

великих майстрів, можна подовгу роздивлятися, милуючись і сюжетом картин, і широкую палітрою вдало підібраних кольорів, і, звичайно ж, майстерністю вишивки.

Наша землячка — щорічна учасниця обласного кобзарського свята "Взяв би я бандуру" (сміт Велика Багачка), має чимало дипломів, подяк та інших нагород.

така вона, на перший погляд, звичайна, непримітна жінка, яких тисячі. Але з яким багатством душі! Цим тонким відчуттям прекрасного вона щедро ділиться з кожним, хто милується її роботами. А вони, повірте, гідні уваги.

Зінаїда МАТЯШОВА.
Фото автора.

Грамоти майстрині.

Яків Андрощук служив у армії 8 років

Час невблаганний, тож усе менше й менше учасників Другої світової війни залишаються поряд із нами. За повсякденними клопатами ми не завжди цікавимося їхнім життям, спогадами, про що, вочевидь, колись будемо шкодувати...

Яків Савич Андрощук — єдиний учасник бойових дій у с. Балаклія. Народився він 23 вересня 1927 року с. Жолобне Новоград-Волинського району Житомирської обл. Попри поважний вік, Яків Савич має гарну пам'ять. Принаймні, війну, окупацію, звільнення від фашистів запам'ятав на все життя.

Навесні 1944 року радянські війська звільнили Луцьк, Ковель, а залізничний вузол Шепетівка шість разів (!) переходив із рук у руки.

— Німці спускали на парашутах ліхтарики, що освітлювали територію, — розповідає чоловік. — У нас у селі навіть уночі було видно, наче вдень.

Пригадує Я. Андрощук і жорстокі нальоти німецьких літаків. Якось у квітні фашисти скинули бомби на Новоград-Волинський, і вони влучили в натовп, який саме виходив із кінотеатру. Тоді 170 людей загинуло, 300 отримали поранення...

У липні 1944 року в результаті Львівсько-Сандомирської наступальної операції було звільнено Львів і значну частину Західної України. А вже на початку вересня 17-річного Якова Андрощука призвали в армію. Це був останній воєнний призов, а випало служити йому... 7 років. Та для самого Якова Савича служба в армії розтяглася на цілих 8 років!

— Спочатку я служив у артилерії, — розповідає ветеран, — та після війни нашу частину розформували. Мене перевели в льотну частину. Певний час служив у фінансовому підрозділі, авіатехнічному батальйоні, а наприкінці служби мене призначили начальником секретної служби. Я отримував і зберігав секретні документи, за розголошення таємниці «секретникам» загрожувало 25 років тюрми!

Юнак із нетерпінням чекав демобілізації, та коли надійшов час повертатися додому, він одним із перших прочитав розпорядження, що зобов'язувало сержантський склад затримати на рік. А він був старшим сержантом.

Згадуючи службу в армії, чоловік скаржиться на постійне недоїдання:

— До 1948 року я взагалі думав, що ніколи не наймся. Потім, правда, у наш раціон до-

Яків Андрощук під час служби в армії. 1953 рік.

дали більше жирів і хліба, загалом порцію збільшили.

Тож і не дивно, що в результаті такого харчування юнак отримав хворобу шлунку, кілька разів лежав у госпіталі. Навіть коли минуло 8 років служби й надійшов час демобілізуватися, він саме перебував у госпіталі на лікуванні.

Лише на початку 1953 року Яків Андрощук нарешті розпрощався з військовою частиною (хоча йому пропонували залишитися в армії, стати офіцером) і повернувся в рідне село. Усе життя працював бухгалтером у колгоспі. У 1957 році одружився. Разом із дружиною виростили трьох синів: Віктора, Володимира й Сергія. Усі вони отримали освіту й стали гідними членами суспільства. Молодший син живе в Новоград-Волинську, а два старших обрали фах учителя й оселилися на Полтавщині.

Віктор Якович Андрощук уже кілька десятиліть учителює в Балаклії. Сюди й забрав батька у 2012 році. Відтоді це село на Полтавщині стало другою домівкою для Якова Савича.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Її мрією був великий і затишний дім...

Минають дні й роки, змінюються політичні та соціальні реалії життя, але деякі речі завжди залишаються пріоритетними. Це сім'я, взаємоповага і любов.

Саме завдяки любові світ іще тримається «на плаву», родини намагаються єднатися, пташки в'ють свої гніздечка, а ріки не виходять з берегів.

Тож наша історія розпочнеться саме з любові. Завдяки їй і з'явилася на цей світ 15 березня 1938 року (тобто рівно 80 років тому) наша бабуся Цилюрик Катерина Андріївна.

Її дівоче прізвище Халява. Зараз це слово тлумачиться як щось отримане або взятє задарма, та насправді халяви — це верхня частина чобіт, а щоб їх пошити, потрібна неабияка майстерність. Українські прізвища нерідко утворювалися як похідна від ремесла людини. Тому обидва прізвища Катерини Андріївни — дівоче Халява і прізвище чоловіка Цилюрик — цікаві й традиційно українські, чим родина неабияк пишається.

На долю її покоління випали нелегкі випробування: соціальні потрясіння, неврожаї, голод, сталінська політика, війна... У дитинстві, розповідає Катерина Андріївна, відчуття голоду було постійним. Нерідко вона не могла заснути, бо напівпорожній шлунок бурчав як навіжений після мисочки кандьору чи маленького окрайця хліба.

Дівчинка намагалася якнайбільше допомогти сім'ї. Старші сестри вже підробляли на вишивальні, а вона пасла корів, бігала в школу на уроки, а коли нікому було її замінити, то, звісно, пропускала заняття. Саме через роботу й злидні бабуся закінчила лише 4 класи.

Її працююча родина отримала тавро куркулів. Після розкуркулення їх вигнали з хати й відібрали абсолютно все: лишилася лише хустка, в яку було загорнене дитя. Якийсь час сім'я жила в землянці, на зиму сусіди пустили їх у хлів до худоби, тож і не дивно, що однією з найзаповітніших мрій Катерини Андріївни було мати свій дім, затишний і просторий. У 20 років вона вийшла заміж і разом із чоловіком розпочали будівництво омріяного будинку. Крок за кроком, цеглина за цеглиною їхня спільна мрія перетворювалася в реальність.

Звісно, будівництво не було єдиним її заняттям: працювала на фермі дояркою,

Жителька с. Поділ К. А. Цилюрик.

причому трудилася, не покладаючи рук, тому й має нагороду «Ветеран праці». А ще народила й виховала трьох дітей, і від обов'язків по дому, господарству її ніхто не звільняв.

Навіть після виходу на пенсію Катерина Андріївна продовжувала трудитися, бо постійна праця стала стилем її життя. І зараз, у свої 80, Катерина Андріївна завжди в роботі. Вона переконана: рух — це життя! Вона і мама, й бабуся, й прабабуся. Її оточують друзі, сусіди, з якими вона підтримує теплі стосунки.

Шановна Катерино Андріївно! Усі ваші рідні й громада вітають Вас із Днем народження. Бажаємо Вам передусім здоров'я, здоров'я і ще раз здоров'я, а також довголіття, щасливих і радісних днів, побільше уваги від рідних і близьких. Нехай життя буде для Вас цікавим, сповненим нових подій і вражень, а Ви будьте щасливі з того, що прокидається зранку й чуєте спів пташок, бачите красу природи. Многання літа Вам, Катерино Андріївно!

З повагою рідні, друзі й уся громада.

Наша школа – наше життя

У кожного з нас – своя школа. Школа дитинства та юності. Покоління за поколінням діти вступають до школи, вчаться, закінчують і виходять у світ, а школа живе далі, гостинно відкриваючи двері іншим.

Школа – це не тільки стіни й парти. Насамперед це дух, пам'ять, традиції, наступність поколінь. Школа – це учителі: і ті, хто щодня переступають поріг, сіючи зерно добра, розумного, вічного, і ті, кого вже немає сьогодні, але вони завжди живуть у пам'яті учнів, колег, і вчителі-пенсіонери, для яких найвища нагорода в житті – успіхи колишніх вихованців, їхні щирі слова подяки на традиційному вечорі зустрічі шкільних друзів.

Історія Красногорівської школи – це

Наші діти – майбутнє громади.

сільської ради забезпечує повноцінний фізичний, інтелектуальний, духовний та творчий розвиток кожної дитини. Пріоритетними напрямками роботи школи є:

національно-патріотичне виховання; надання якісної загальної та повної освіти; гуманізація міжособистісних стосунків педагогів та учнів, підвищення ефективності взаємодії педагогів і батьків; виховання соціально активної та соціально мобільної особистості; робота над творчим, моральним розвитком особистості та турбота про здоров'я учнів.

У школі працює 22 вчителі, з них: учителів вищої кваліфікаційної категорії – 8, I категорії – 7, II категорії – 3, спеціаліст – 4. Мають педагогічні звання: «старший учитель» – 4; «учитель-методист» – 2 чол.

Знаком «Василь Сухомлинський» нагороджений Бірук Володимир Пилипович (2011). Бірук В.П. – делегат III Всеукраїнського з'їзду працівників освіти, дипломант Всеукраїнського конкурсу «Вчитель року-2014 (III місце) з трудового навчання, відмінник освіти України».

Значком «Відмінник освіти України» нагороджені й Кропивка Ольга Василівна та Дачева Валентина Михайлівна. А Остапенко Тамара Миколаївна нагороджена ювілейною медаллю «20 років незалежності України».

За останні два роки відбулися зміни в матеріально-технічному забезпеченні, зокрема, придбано шкільний автобус, 7 комп'ютерів, інтерактивну дошку; замінено вікна та двері, систему опалення; придбано меблі та класні дошки; замінено світильники, витяжну шафу, сушки для посуду в їдальні; придбано електром'ясорубки, морозильну камеру та посуд; школа забезпечується господарським, спортивним інвентарем, мичими засобами, спецодягом для працівників.

У школі працюють такі гуртки: вокальний, драматичний, хореографічний, спортивний, екологічний, туристичний, військово-патріотичний. Діє музей. Він постійно поповнюється новими матеріалами, там проводяться уроки, зустрічі.

З 2015 року в навчальному закладі під керівництвом учителя біології Остапенко Тамири Миколаївни ведеться дослідницько-експериментальна діяльність регіонального рівня «Формування екологічних компетентностей школярів в умовах сільської школи».

Завдяки вам, учителі, батьки, учні, тримається наша школа. Дякуємо керівництву Білоцерківської ОТГ за розуміння і підтримку освіти у громаді.

Ольга КРОПИВКА,
директор Красногорівської
ЗОШ I-III ступенів.

Дні народження відзначають члени нашої громади:

19 березня

ПОРОХНЕВЕЦЬ СТАНІСЛАВ ЮРІЙОВИЧ
учасник бойових дій (с. Огірівка) – 40 років;

20 березня

ДОНІН АНАТОЛІЙ ІВАНОВИЧ
(с. Поділ) – 60 років;

21 березня

ІСАЄНКО ІВАН ВАСИЛЬОВИЧ
(с. Красногорівка) – 90 років;
ТРЕТЯК ОЛЕКСІЙ ІВАНОВИЧ
(с. Лугове) – 70 років;

22 березня

ЩЕРБАНЬ ВІКТОР МИКОЛАЙОВИЧ
(с. Красногорівка) – 75 років;
МАЦЬКО ЛЮДМИЛА АНДРІЙВНА
(с. Балаклія) – 70 років;

26 березня

ДЕЙКО ОЛЬГА ПАВЛІВНА
(с. Красногорівка) – 65 років;

27 березня

ГЛУШИЧ МАРІЯ ЛЕОНТІЙВНА
(с. Поділ) – 75 років;

28 березня

ДЕМЧЕНКО НАДІЯ ПАВЛІВНА
(с. Красногорівка) – 75 років;
ГАВРИЛЕНКО ІГОР ВАСИЛЬОВИЧ
учасник бойових дій (с. Білоцерківка) – 50 років;
ШУЛЬГА ОЛЕКСАНДР АНАТОЛІЙОВИЧ
учасник АТО (с. Балаклія) – 25 років.

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади поздоровляють іменинників і бажають щастя, благополуччя, міцного здоров'я, енергії, оптимізму, вірних і надійних друзів.

*Хай доля пошле вам довгого віку,
Радості, щастя, достатку без ліку.
Нехай обминають незгоди і грози,
І тільки від сміху з'являються сльози.*

Школа багата талантами.

понад півтора століття освітньої та виховної роботи, долі тисяч випускників і сотень учителів. А починалось усе так.

Восени 1897 року до Красногорівки прибула випускниця знаменитих вищих жіночих Бестужівських курсів, що існували в Петербурзі – Олександра Іванівна Петропавлівська. Її першими учнями стали 30 хлопчиків і 10 дівчаток із Красногорівки і навколишніх сіл та хуторів. Їх учителька навчала писати, читати, рахувати. Вивчали вони й Закон Божий, заняття проводив протоієрей Павло Волков.

У 1913 році початкове народне училище було реорганізоване у трьохкласну земську школу, яка розміщувалась у двох приміщеннях: цегляному та дерев'яному. Дерев'яне приміщення згоріло в часи війни, і в шкільному саду зараз є ледь помітний слід – невелике підвищення, дрібні уламки фундаменту. У 1920 році трьохкласна земська школа стає вже початковою чотирикласною школою. Директором у 20-х і першій половині 30-х років був Бондаренко Микола Степанович, у 1936 році його як колишнього офіцера царської армії арештували й розстріляли.

З 1 вересня 1935 року школа стає семирічною. До 1941 року її очолювали Семергей Петро Михайлович та Науменко Василь Григорович. Обидва загинули на фронтах Другої світової війни. На війні хоробро билися колишні учні школи та вчителі, багато з них не повернулися додому. Двоє випускників семирічки – Василенко Сергій Йосипович та Василенко Федір Омелянович – стали Героями Радянського Союзу. Жителі села пишуться славними льотчиками бомбардувальної авіації.

У роки війни німецько-фашистські загари перетворили приміщення школи в конюшню, а при відступі спалили. Після визволення Полтавщини постало питання про навчання дітей. У 1943 році діти-переростки сіли за парти, вчителі проводили уроки в хатах на х. Бондаревщина. Не було меблів, не вистачало палива, керосину,

підручників, зошитів, навчального приладдя. У таких умовах щедро ділилися з учнями знаннями та мудрістю вчителі Чугуй Килина Павлівна, Беркало Семен Пилипович та інші.

Лише в 1947-1948 роках за ініціативою голови сільської ради Скиби Луки Андрійовича та директора Ігнашина Івана Степановича приміщення семирічки було відбудоване. Усім селом виклали стіни, дах вкрили толем, підлога була земляною. Класи опалювали «буржуйкою». Не вистачало класних кімнат, тому навчання відбувалось у дві зміни. Навчалось понад 200 дітей. Сьогодні у школі 151 учень.

У 1954 році силами вчителів та жителів села була збудована майстерня, яка використовувалась і як їдальня. Там годували дітей-сиріт.

У 1962 році школа стає восьмирічною загальноосвітньою трудовою політехнічною. З 1951 по 1965 рік її очолює Іващенко Петро Маркович. У ці роки будівлю вкрили шифером, удосконалили систему опалення, встановили подвійні вікна.

З 1967 року по 1 вересня 2001 року директором школи працювала Михайлик Галина Іванівна – людина, віддана своїй справі, дітям. Колектив школи, жителі села встановили на будівлі школи меморіальну дошку як вшанування світлої пам'яті педагога. Багато учнів продовжили її справу: стали вчителями й зараз працюють у рідній школі.

У 1978 році у зв'язку з переходом школи на кабінетну систему виникла необхідність добудувати приміщення. Господарським способом добудували 5 кімнат, спортзал, майстерню (1979–1980) та двоповерхову будівлю (1990), в якій розміщені початкова школа, їдальня, бібліотека, актова зала, комп'ютерний клас.

У 1994 році Красногорівську неповну середню школу реорганізують у середню школу. З 2001 року її очолює Кропивка Ольга Василівна.

Сьогодні Красногорівська загальноосвітня школа I-III ступенів Білоцерківської

Згадаймо полеглих земляків

Продовжуємо публікувати списки загиблих, чиї імена будуть зазначені на додаткових плитах біля пам'ятників загиблим воїнам у селах Красногорівка й Балаклія (див. газету № 5 від 02 березня 2018 року)

Список воїнів, які загинули під час Другої Світової війни, прізвища яких є в Книзі пам'яті, але відсутні на плиті пам'ятника села Красногорівка	14. Вовк Антон Васильович	32. Кулик Олексій Юхимович	50. Онищенко Василь Сергійович	67. Уляненко Іван Дмитрович
	15. Гаврилко Агафій Сергійович	33. Лях Салій Юхимович	51. Піддячий Дмитро Андрійович	68. Фененко Іван Десільович
	16. Гаврилко Василь Петрович	34. Лихошва Павло Петрович	52. Притак Петро Михайлович	69. Фененко Пантелей Васильович
	17. Гаврилко Іван Петрович	35. Лобур Михайло Ілліч	53. Семергей Іван Якович	70. Фененко Григорій Елесеївович
	18. Гамалія Остап Антонович	36. Литвин Йосип Омелянович	54. Скиба Григорій Кузьмич	71. Фененко Йосип Іванович
1. Білокопитов Михайло Олександрович	19. Григренко Петро Тимофійович	37. Мизин Іван Ілліч	55. Скиба Іван Митрофанович	72. Хоменко Іван Якович
2. Беркута Ілля Федорович	20. Головка Іван Васильович	38. Мизин Іван Хомич	56. Скиба Василь Митрофанович	73. Чабан Василь Мусійович
3. Беркута Василь Іванович	21. Данилейко Іван Васильович	39. Мороз Олександр Васильович	57. Сидоренко Олександр Андрійович	74. Чугуй Андрій Іванович
4. Беркало Павло Петрович	22. Данилейко Іван Григорович	40. Мороз Михайло Прокопович	58. Сидоренко Трохим Васильович	75. Чугуй Федір Іванович
5. Беркало Семен Данилович	23. Діхтяр Григорій Йосипович	41. Мархай Григорій Степанович	59. Сидоренко Яків Кирилович	76. Шарай Порфирій Олексійович
6. Беркало Евдоким Григорович	24. Іващенко Сидір Олексійович	42. Москалець Іван Данилович	60. Сидоренко Олександр Тимофійович	77. Шарай Павло Йосипович
7. Білан Іван Іванович	25. Іващенко Опанас Маркович	43. Михайлик Сергій Романович	61. Ситник Іван Семенович	78. Шаренко Порфирій Олексійович
8. Білан Павло Дмитрович	26. Капустян Федір Ісакович	44. Михайлик Порфирій Федорович	62. Самоляк Григорій Назарович	79. Яковенко Петро Андрійович
9. Бондар Мифодій Нестерович	27. Кикоть Василь Васильович	45. Ніколенко Іван Іванович	63. Самоляк Федір Назарович	80. Яйчун Андрій Савич
10. Василенко Анатолій Васильович	28. Крипак Іван Сидорович	46. Никін Василь Степанович	64. Степанюк Григорій Федорович	81. Яйчун Борис Савич
11. Бондар Василь Гнатович	29. Колінко Михайло Пантелеймонович	47. Олефір Данило Гнатович	65. Семендяєв Василь Андрійович	
12. Василенко Валентина Семенівна	30. Колінко Олександр Федорович	48. Олефір Федір Данилович	66. Тур Григорій Потапович	
13. Вишар Іван Юрійович	31. Колесніков Іван Йосипович	49. Омеліч Микола Трохимович		

Далі буде...